

2 วันแห่งการเป็นผู้สื่อข่าว

นายยศ

ดิฉันคือใคร อ้อ คือผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชื่ออันแสนจะไม่ไพเราะ เพราะพริ้ง ชวนให้หลงใหลแถมติดจะเซย์ๆ ด้วย ลองทายดูไหมคะ เอ้อ อย่าเสียเวลาทายเลยล่ะ ชื่อเซย์ๆ พรรณนี้ ต่อให้ทายสัก 2 ปี ก็ทายไม่ถูก เอียงหูมาใกล้ๆ ซิคะ เนื้อเย็นใจคะ พูดถึงชื่อที่ไรคนก็ถึงเนื้อที่แซ่ตู่เย็นจนแข็งปั้งไม่ได้ทุกที แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีคนๆ หนึ่งชมว่า ชื่อดิฉันเพราะดีที่สุดในสำหรับเขา แก่นักก็เพียงพอแล้วล่ะสำหรับดิฉัน ใครจะว่า “เซย์ແລກ” ดิฉันก็ไม่แค้น ดิฉันเพิ่งจบมหาวิทยาลัยมาสักๆ ร้อนๆ กระหายจะไ้ทำงานทำเต็มที่ แต่ไปสมัครที่สถานที่ราชการไหนก็ไม่มีตำแหน่งว่าง เทร่ไปแถวฟาร์มก็ผิดหวัง ไม่มีงานให้ทำเลย ครั้นจะเปิดคลินิกขึ้นเอง ก็ต้องสิ้นเปลืองมากมาย หนี้สินคงท่วมตัว อ้อ ลืมบอกไปว่า ดิฉันเป็นสัตว์แพทย์ค่ะ

วันหนึ่ง พี่ยศ (ชื่อเต็มๆ ก็คือ นายยศ สุธา) สถาปนิกหนุ่ม ซึ่งสนิทสนมกับดิฉันมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยพี่ยศยังเรียนไม่จบ ได้มาเยี่ยม ภายหลังจากได้ไวยวายนถามทุกข์สุขกันเรียบร้อยแล้ว ดิฉันก็โอคครวญเรื่องหางานทำให้พี่ยศฟัง พี่ยศรับฟังอย่างตั้งใจ พลางปลอบว่า

“น้องเอ๊ย อย่าเพิ่งคิดนไปก่อนใช้เลย ตอนนี้น้องอาจจะจู้ รอให้คงยาวก่อน น้องคงมีโชคแน่”

“แหม พี่พูดเป็นเรื่องเล่น” ดิฉันก้อนให้เสียหลายวง พลางกล่าวอย่างประชดกลายๆ ว่า “จันนี้อีก 20 ปี ให้คงดีกว่าก่อนเป็นใจคะ พอดีแก่ ไม่มีแรงทำงาน”

พี่ยศหัวเราะก๊าก ทำทางชอบอกชอบใจ

“อย่าโกรธเลยนะน้อง เอาละพี่จะช่วยหางานให้ แปลกนะ เวลาต้องการงาน มักไม่มีงาน

ให้ทำ พอไม่ต้องการกลับมั่งงานร่อยๆ อย่างเพื่อนพี่คนหนึ่ง เป็นบรรณาธิการสือพิมพ์ 'Siam' บ่นอยู่เลยว่า ชาคผู้สือข่าว ประกาศรับสมัครก็แล้ว ไม่มีคนสนใจเลย" พี่ยศพูด เสียชีวิตยาว

ดิฉันกระโดดขึ้นด้วยความดีใจ พุกลันอย่างตื่นเต้น

"พี่กะพี่ น้องนี่กะไรออกแล้ว น้องจะทำงานเป็นผู้สือข่าวไปพลางๆ ก่อน แล้วค่อยๆ หางานทางด้านที่น้องเรียนมา จะได้ไม่อยู่ว่างๆ ติ้โหมกะ"

"ปล่อยอีกแล้ว น้องเย็นนี้ น้องจะทำไหวเรือ งานหนักกะน้อง ทำไม่เป็นเวลา เขาเรียก เมื่อไหร่ เราต้องพร้อมเมื่อนั้น ตัวเล็กๆ แค่นี้เดียวโดนผู้ร้ายยิงตายก่อนหรือ" พี่ยศ มองดิฉันอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ดิฉันแทบจะกลาเข้าไปหยิกพี่ให้เนื้อหลุดออกมาเที่ยวทะเล ถ้าไม่นึกเสียหน่อยว่า จะต้องพึ่งพี่ช่วยหางานให้ จึงได้แต่ก้อนจนหน้ากว่า จนพี่ยศพูดล้อ ว่า "ชากลับนี้ พี่คงชนหมอนไปขายได้หลายตังค์"

ดิฉันชนอัลบั้มมาให้พี่ยศ พี่ยศชมฝีมือการถ่ายภาพของดิฉันว่า "ไม่เลว ถ่ายได้ทีที่เดียว" ก่อนจะกลับ พี่ยศหันมาส่งว่า

"พรุ่งนี้เตรียมตัวให้พร้อมนะน้อง จะมารับ 10 โมงเช้า ไปสมัครงาน"

คืนนั้น นอนไม่หลับ มัวสร้างวิมานในอากาศเพลิน ตื่นเช้าด้วยอาการโผเผ ขอบตากล้า ดิฉันเลือกเสื้อผ้าชุดที่เรียบๆ แต่เก๋ ผมปล่อยประเป๋า ทานข้าวเช้านิดหน่อย พอกันไม่ให้ คุณแม่ดู ตื่นเต้นจะแย่ จะทานลงอย่างไร คอยสักครู่พี่ยศก็มา พอเห็นหน้าก็ทักว่า "สววยจริงน้องเย็น" ดิฉันยิ้มรับอย่างเขินๆ พलगเร่งพี่ยศให้รีบไป เกียวจะสาย

พี่ยศขับรถมาจอดที่หน้าอาคารแห่งหนึ่ง แถวราชดำเนิน มีป้ายตัวโตว่า "สำนักงานหนังสือพิมพ์ 'Siam'" พี่ยศหันมายั่วดิฉันเมื่อเห็นนั่งหน้าซีด ปอดลอยอยู่ข้างๆ 'จะสมัครงานที่รณนี้หรือ น้องเย็น'

ดิฉันรีบก้าวลงจากรถแข่งชาสน์ เหมือนเต็นอะโกโก้ เดินเกาะพี่ยศแจ เข้าไปในสำนักงาน ข้างในกว้างพอควร มีโต๊ะทำงานตั้งเรียงอยู่เต็ม ส่วนห้องบรรณาธิการอยู่ในสุด กั้นไว้ต่างหาก พี่ยศเกาะประตูเบาะๆ แล้วผลักพรวดเข้าไป โดยไม่รอคำอนุญาต ดิฉันมองตรง

ไปก็พบ ชายหนุ่ม (น้อย) อายุประมาณ 30—31 ปี รุ่งเดียวกับพี่ยศ ก่อนข้างสูง ผิวคล้ำ หน้าตาจัดว่าหล่อ กำลังเงยหน้าขึ้นจากกองกระดาษที่กองสุมๆ กันบนโต๊ะ เขาลุกพรวดพราดขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นว่าเป็นใคร กรากเข้ามาตบไหล่พี่ยศอย่างแรง

“เอ็งมาทำไมที่นี่ หายหน้าไปตั้งนาน นึกว่าเอ็งไปโลกพระจันทร์แล้ว กำลังโล่งอกเชียว เอ็งก็โผล่มาอีก”

“ไอ้บ้า เจอหน้าก็ต้องให้สวทก่อนเชียวนา กว่าจะพูดกันรู้เรื่อง ข้าพาน้องมาสมัครงานที่นี่” พี่ยศย้อนตอบด้วยสีหน้ายิ้มๆ

“น้องสาวจริงๆ หรือไง” เสียงกระซิบถามเบาๆ ทำให้ดิฉันต้องรีบกลืนยิ้มไว้

“อย่า อย่าเชียวนะ เทียวหาว่าไม่เตือน ขึ้นเอ็งทำทุกคิก เอ็งต้อง.....ซึ่ม เข้าใจไหม” พี่ยศทำท่าซู่อย่างทีเล่นทีจริง

พี่ยศหันมาทางดิฉัน กล่าวแนะนำให้รู้จักคุณเอก ดิฉันไหว้อย่างอ่อนน้อม รู้สึกประหม่นเมื่อรู้ว่าตัวถูกจ้อง

“เชิญนั่งครับ” คุณเอกกล่าว ดิฉันขอบคุณเบาๆ ทรุดตัวลงนั่ง พี่ยศยังพูดต่อ

“น้องเย็นถ้าทำงานที่นี่แล้ว ระวัง ไอ้หมอนี่หน่อยนะ เจ้าชู้เป็นบ้า เปลี่ยนคู่ควงเรื่อยขนาดมันมีเจ้าแม่แล้ว ถ้าไม่มีไม่รู้จะแคไหน”

“นี่เอ็งจะพาน้องเอ็งมาสมัครงาน หรือมาด่าข้าหา” คุณเอกพูดอย่างขั่นๆ

“ข้าฝากน้องข้าทำงานเป็นผู้สื่อข่าวจะได้ไหม เห็นเอ็งบ่นว่าว่างไม่ใช้หรือ เอ็งจะให้ทดสอบฝีมือก่อนก็ได้”

“งั้นเริ่มคีนี่เลยเป็นไง” เขาหันมาที่ดิฉัน พูดเป็นการเป็นงาน

“ตกลงกะ ดิฉันพร้อมเสมอ”

“ฮ้า ไม่เร็วไปหรือ ไอ้เอก” พี่ยศอุทาน

“ไม่หรวก จะทำงานต้องพร้อมทุกเวลา” เขาหันมาพูดกับดิฉันต่อ

“คุณต้องไปงานปาร์ตี้ เพื่อการกุศลที่บ้านคุณชื่นจิต จัดเพื่อสงเคราะห์คนพิการ พยายามหารายละเอียดและวัตถุประสงค์ของการจัดงานมา คุณต้องถ่ายภาพแขกสำคัญๆ ไว้ พรุ่งนี้นำมาให้ผม เทียวคุณไปเบิกกล้องและฟิล์มที่โต๊ะเสมียนหน้าห้องผม” เขาสั่งเสียยืดยาว “เสร็จรียังไอ้เอก ข้าจะรีบพาน้องข้ากลับ จะไปซื้อของหน่อย แล้วจะได้ไปเตรียมตัวคีนี่”

“เสร็จแล้ว เองจะไปไหนก็ไป เอ้อ สวัสดีครับ คุณเนือเย็น พบกันพรุ่งนี้นะครับ” เขาหันมาก้มศีรษะให้

ดิฉันให้วลา แล้วไปเบิกฟิล์มและกล้องตามที่เขาสั่ง

ตลอดบ่ายวันนั้น ดิฉันจัดแจงรีดเสื้อผ้าเตรียมไว้สำหรับงานคืนนี้ เสื้อดิฉันเป็นผ้าเนื้อเบาใส่เซ็กซี่อ่อน บักเลื่อมรอบคอที่ทำเป็นปกตกลงมาปลายบานเล็กน้อย รองเทาก็เป็นส้นสูงเข้ากับกระเป๋าดูภายในกระเป๋าถือเต็มไปด้วยสมุดโน้ตขนาดปานกลาง ปากกาหมึกแห้ง ม้วนฟิล์มสำรอง ผ้าเช็ดหน้า กระเป๋าใบเล็กใส่สติกส์ และของกระจุกกระจิกอีกหลายอย่าง

คืนนี้พี่สามารถรับดิฉันตามเคย ดิฉันก้าวเข้าไปในบริเวณงานอย่างประหม่านิดๆ เมื่อแนะนำตัวเองกับเจ้าของงานว่า เป็นผู้สื่อข่าวจาก “Siam” คุณชื่นจิตก็ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี แยกค้อยๆ ทะยอยกันมา จนบริเวณงานที่จัด ณ สนามหญ้า เต็มคู้ว้างขวางกลับแคบลงอย่างฉับพลัน ต่อจากนั้น คุณชื่นจิตก็ได้กล่าวเปิดงานและแถลงนโยบาย ดิฉันมัวตลึงมองดูคนที่แต่งตัวสวยๆงาม จนจบทันบ้างไม่ทันบ้าง เลยไม่มีเวลาถ่ายรูปเวลาคุณชื่นจิตกำลังแถลงนโยบายจัดการช่วยเหลือเด็กกำพร้า น่าขอบคุณพี่ศเหลือเกินที่ช่วยถ่ายไว้สองสามท่า หลังจากนั้นก็มีเดินแฟชันโชว์ แหม แต่ละชุดสวยๆทั้งนั้น ดิฉันชมเพลิน ถ่ายรูปกกแกร๊กๆๆ ไม่นับเลย

ระหว่างนี้ก็มีการรับประทานอาหารแบบช่วยตัวเอง พี่ศบริการดิฉันเป็นอย่างดี เสร็จจากนั้นก็เห็นรำ ดิฉันก็เที่ยววิ่งไปถ่ายรูปคนโน้นทีคนนี้ที โดยเฉพาะขณะที่คุณชื่นจิตกำลังเปิดฟลอร์กับคุณพงษ์ และแขกผู้มีเกียรติอื่นๆ ในบริเวณงานนั้นก็ถูกบรรเทิกไว้ในฟิล์มของดิฉันแทบทุกคน ดิฉันถ่ายรูปจนฟิล์มหมดจึงหยุด พี่ศก็พาดิฉันออกไปเดินรำ เราเดินด้วยกันอย่างถูกต้องกันดี พี่ศเดินเก่งมาก ดิฉันเสียเองที่เหยียบเท้าพี่ศเรื่อย พี่ศกระซิบเบาๆว่า

“คืนนี้น้องเย็นน่ารัก จนพี่ไม่อยากให้เวลาผ่านไป อยากให้หยุดนิ่งอยู่อย่างนี้”

“พี่พูดอะไรคะ น้องไม่อยากฟัง สำนวนสับสนจัง” ดิฉันพยายามเปลี่ยนให้เป็นเรื่องตลก เพราะรู้สึกใจไม่ดีขึ้นมา

เราเต้นรำกันอีก 2-3 เพลง ก็ลงจากพลอร์มาที่โต๊ะซึ่งเรานั่งอยู่กันหลายคน แต่เป็นเพื่อน
 พิศทงนน

กว่าเราจะกลับก็ล่วงเข้าไป 2 ยามกว่า พิศพาไปส่งที่บ้าน ซึ่งใคร ๆ ก็หลับ หมกแล้ว
 นอกจากเตียงก็ คนเดียวอุตส่าห์คอยเฝ้ารอที่ประตู พรุ่งนี้เข้าต้องให้รางวัลหน่อย ลม
 ตอนดึกข้างเย็นสบาย จิตใจของดิฉันปลอดโปร่ง เต็มไปด้วยความสุข พิศกล่าวลาอย่าง
 อ้อยอ้ง ทำทางไม่ค่อยอยากกลับเร็วนัก

ครั้นรุ่งเช้า ประมาณ 10 โมงเช้า ดิฉันก็รับเอาฟิล์มพร้อมทั้งโน้ตคำแถลงของคุณขึ้นจิตไป
 ส่งให้บรรณาธิการอย่างภาคภูมิใจที่ได้ทำงานสำเร็จไปหนึ่งอย่าง ๆ คุณเอาก็รีบส่งฟิล์มไป
 ล้างอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทันกับหนังสือพิมพ์ที่จะออกเย็นนี้ ประมาณบ่ายโมงก็ได้รูป พอ
 เห็นรูปเท่านั้น คุณเอกแทบตะลึงให้ดิฉันดู ปรากฏว่า ฟิล์มสองม้วนที่เอาไปมีใช้ได้
 เพียงม้วนหลังเท่านั้น ซึ่งเป็นภาพนางแบบแฟชั่นโชว์เป็นส่วนมาก ส่วนม้วนแรกนั้นที่เป็น
 ภาพแขกสำคัญ ๆ เสียหมด เพราะดิฉันลืมเปิดหน้ากล้อง

ดิฉันขอโทษคุณเอกเป็นการใหญ่ และรับรองว่าเรื่องเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้นอีก และขอแก้ตัว
 อีกครั้ง คุณเอกจึงให้ดิฉันขับรถตระเวนหาข่าวเป็นการแก้ตัว วันรุ่งขึ้น ดิฉันขับรถตระเวน
 เรือยไปตามถนนต่าง ๆ อย่างช้า ๆ

ครั้นมาถึงบริเวณแถวสามแยกบางเขน ดิฉันก็เห็นผู้คนกำลังมุงดูเหตุการณ์ อะไร อย่างหนึ่ง
 อย่างหนาแน่น ครั้นดิฉันโผล่เข้าไปบ้างก็พบภาพชาย 2 คน ต่างก็กล่าวหาซึ่งกันและกัน
 พอจะจับใจความได้ว่าชายสองคนนี้ต่างขับรถมาด้วยความเร็วสูง พอถึงทางแยกซึ่งแคบ ก็
 เกิดการแข่งกัน รถเลยเฉี่ยวกัน โดยรถคันหนึ่งแถบด้านหลังเป็นรอยถลอกยาว ต่างก็
 ไม่ยอมรับว่าตนผิด ชักทอตกันอุตุตุ ดิฉันเห็นเป็นโอกาสเหมาะที่จะเอาข่าวไปลง หนังสือ
 พิมพ์ จึงแหวกทางเข้าไปจนถึงตำรวจและชายสองคนคนนั้น

“ขอสัมภาษณ์หน่อยได้ไหมคะ เรื่องราวเป็นอย่างไรบ้าง ดิฉันเป็นนักข่าวนักหนังสือพิมพ์
 Siam ค่ะ” ดิฉันกล่าวกับคุณตำรวจ คุณตำรวจทำท่าทาง ยังไม่ทันพูดอะไร ก็มีเสียงร้องว่า

“ตัก ตัก เสียหมดๆ” เสียงนี้ร้องอย่างโกรธจัด ดิฉันหันไปก็เห็นชายวัยกลางคน ท่าทางภูมิฐาน วิ่งมา กล่าวกับดิฉันอย่างโกรธจัด

“คุณๆ เข้ามายุ่งอะไรที่นี่”

ก็มีเรื่องราวกันขึ้น ดิฉันก็มาทำข่าวละคร ดิฉันเป็นนักข่าวของ Siam ดิฉันตอบอย่างโกรธหนักๆ ที่เขามาทำเสียงทวาดกับดิฉัน

“อ้อ งั้น รี ก็แล้วจะต้องทำไอ้เอกชะมั่ง สอนนักข่าวยังงี้”

“ทำไม คุณอวดดีมาว่าฉัน คุณเป็นใคร เกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร” ดิฉันย้อนไปบ้าง

“ผมนะหรือ ก็เป็นผู้กำกับละคร ถ่ายหนังอยู่ดี ๆ คุณก็เข้ามายุ่งจนทำให้ผมต้องตัดฟิล์มตอนหนัง”

ดิฉันอยากให้แผ่นดินแยกออกและตกลงไป ในดินเหลือเกิน อาจจนไม่ทราบจะทำอย่างไรดี ดิฉันช่างเชื่อขำไม่ดูตาม้าตาเรือเสียก่อน ดิฉันกลับถึงกับจะทำงานอย่างไรก็ไม่ทราบ พอเข้าไปถึงห้องคุณเอก ก็เป็นเวลาที่คุณเอกวางโทรศัพท์ลงพอดี หน้าตาเหมือนกินรังแตนมา ดิฉันขาสั่น คุณเอกเลยคล้ายสีหน้าหน่อยหนึ่ง แต่เสียงยังคงดุดู

“คุณเหี้ยม คุณทราบหรือเปล่าว่าคุณไปทำเรื่องยุ่งอีกแล้ว”

“ทราบค่ะ แล้วแต่ท่านบรรณาธิการจะกรุณาดิฉันค่ะ”

“บริษัทหนึ่งที่คุณ ไปทำยุ่งวันวานนี้ เป็น sponsor ที่สำคัญของหนังสือพิมพ์เรา ถ้าเขาโกรธขึ้นมา เลิกสนับสนุนเราที่นี่เราจะเอาทุนที่ไหนไปออกหนังสือพิมพ์ เมื่อก็เขาเพิ่งโทรศัพท์มาฟ้อง”

ดิฉันก็ตื้นพุดออกไปว่า ดิฉันขอลาออก ไม่สามารถทำงานต่อได้ค่ะ เพราะดิฉันไม่มีความสามารถพอ”

“ตามใจคุณ คุณจะหาว่าผมไล่คุณไม่ได้นะ ในเมื่อคุณลาออกเอง แต่คุณคงเข้าใจผมดี เพราะเราทำงานสาธารณะ เราต้องทำเพื่อประชาชน ถ้าเราผิดพลาดบ่อยๆ เขาจะเสื่อมความนิยมเรา อย่างไรก็ดี ผมขอชมเชยคุณที่คุณพยายามอย่างมากที่จะทำงานให้กับเรา”

“ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันต้องลาแหละค่ะ ระบายและทำความยุ่งยากให้ท่านมานานแล้ว สวัสดีค่ะ” ดิฉันยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ในใจก็เห็นใจคุณเอกเป็นอย่างมาก ที่ดิฉันไปก่อความยุ่งยากให้เขา

พอเข้าบ้าน น้ำตาที่กั้นไว้นานแล้ว ก็ไหลเป็นการใหญ่ ดิฉันยืนร้องที่หน้าประตูบ้าน
นั้นเอง กลืนต่อไม่ไหวแล้วค่ะ ทั้งอับอาย ทั้งเสียใจ ที่งานต้องล้มเหลวลง ทันใดนั้นก็
รู้สึกมีมือแตะที่แขนเบาๆ พาเข้าไปในห้องรับแขก ตาดิฉันเต็มไปด้วยน้ำตา จึงมองเห็น
ไม่ชัดว่าเป็นใคร ได้แต่เดินตามต้อยๆ เข้าไป

“เป็นใครไปน้อง” เสียงทุ้มๆ ที่ซึนหูถึงชั้นแผ่วๆ

“พี่คะ น้องพลาดหมดทุกอย่าง” ดิฉันพูดตะกุกตะกัก ตัวสั่นด้วยแรงสะอื้น เล่าเรื่องให้
พี่ฟังคร่าวๆ อย่างกระต่อนกระแท่นเต็มที่ พอเล่าจบพี่ก็ทำหน้ายิ้ม ครั้นเห็นดิฉันมองอย่าง
ไม่เข้าใจ พี่ก็ยิ้มหวัหระมากขึ้น ดิฉันนั่งงุนงงในใจว่า เราทำอะไรให้พี่ขำนะ พอนึกลำดับ
เรื่องออก ก็รู้สึกขำตัวเองขึ้นมา เอ้อ เราหนอเรา ช่างเขยเรื้อยเลย ดิฉันยิ้มทั้งน้ำตา
พี่ยศเลยล้อใหญ่ “สติไม่ดีแล้วเดี๋ยวร้องไห้ เดี่ยวหวัหระ” พี่ยศหาเรื่องขำๆ มาเล่าให้ฟัง
โดยไม่พูดถึงเรื่องที่แล้วไป ทำให้ดิฉันเพลินจนเกือบลืมเรื่องเศร้าไป

คืนนั้นดิฉันเล่าเรื่องให้คุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อคุณแม่รับฟังอย่างสงสาร ได้แต่ปลอบไปตาม
เรื่อง

“ออกนอกสักหน่อยนะลูก รองานทางค่านที่ลูกสู้หมั่นเล่าเรียนมาดีกว่า”

ดิฉันว่างงานอยู่ถึง 1 เดือนเต็มๆ ในที่สุดพี่ยศก็ช่วยหางานให้ดิฉันทำได้สมความมุ่งหมาย
เป็นการทำงานประจำที่ฟาร์มแห่งหนึ่ง ที่สระบุรี ดิฉันต้องประจำอยู่ที่นั่น เสาร์ที่ก็กลับ
บ้านที่กรุงเทพฯ ที่ โดยมีพี่ยศเป็นโซเฟอร์ไปรับส่งเป็นประจำ วันจันทร์ก็พาไปส่ง

ระยะหลังนี้พี่ยศหมั่นพาดิฉันไปดูบ้านหลังหนึ่งที่แถวบางนา บอกว่า พี่ยศออกแบบเอง ไว้
ให้ใครคนหนึ่งที่พักพิศผากหัวใจไว้ ดิฉันก็ตั้งใจและตื่นเต้นไปกับพี่ยศด้วย ใครหนอ เป็น
ผู้หญิงคนนั้นช่างโชคดียะไรเช่นนั้น ที่ได้คู่อย่างพี่ยศ บ้านหลังนี้ทาสีฟ้าอ่อนขลิบขาวเป็น
แบบคล้ายๆ บังกาโล สองชั้นครึ่งไม้ครึ่งตึก เก๋มาก ปลูกอยู่บนเนินเขียวขจี ลาดต่ำลงมา
เป็นสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ทะลุรั้ว รอบๆ สระเป็นแปลงกุหลาบ สีแดงสด ด้านหนึ่งเป็นดอก
ไฮเดรนเยียสีสวย

ในที่สุดสิ่งที่จินันไม่เคยคาดฝันมาก่อนก็ได้บังเกิดขึ้น เมื่อพี่ยศสารภาพว่า รักจินัน จินัน
 ตลิ่ง ตกใจจริงๆ เพราะไม่เคยคิดมาก่อน จินันรักเกรพฟ้อย่างพี่ชายแท้ๆ จินันพูดไม่ออก
 แต่ครั้นเห็นสีหน้าที่สลดลงของพี่ยศเมื่อเห็นจินันเฉย ทำให้จินันสงสาร

“ก็โอ้เจ้าความสงสารนี้เป็นบ่อเกิดแห่งความรักใช่ไหมคะ” จินันคิดว่าคงจะจริง เพราะ
 ขณะนั้น จินันเป็นคู่หมั้นของพี่ยศแล้ว มีความสุขมากคะ และจินันก็ให้หวนกลับมาเป็น
 ผู้สืงสาวอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้เป็นผู้สืงสาวแบบ private ค่ะ ก็เป็นผู้สืงสาวส่วนตัวของ
 พี่ยศ คอยสืบว่า แอบไปตกตึกกับใครหรือเปล่า

แต่พี่ยศที่แสนดีของจินัน ก็ไม่เคยทำให้เข้าใจเลย

ถ้าไม่รักพี่ยศแล้วจะรักใครเล่าคะ จินันขอสมัครเป็นผู้สืงสาวของพี่ยศตลอดชีวิต เฮ้อ งานที่เต็ม
 ไปด้วยความสุขผิดกับผู้สืงสาวหนังสือพิมพ์ลับลบนะคะ คุณผู้อ่านคิดว่าจริงไหมคะ